

عنوان مقاله:

تربیت سیاسی: اهداف، سازوکارها و بایسته های روشی آن

محل انتشار:

فصلنامه رهیافت های سیاسی و بین المللی، دوره 10، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

رقیه برزگر - دانشگاه شیراز

محمدحسن کریمی - دانشگاه شیراز

خلیل اله سردارنیا - دانشگاه شیراز

محمد مزیدی - دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

در دنیای امروز، تربیت سیاسی و مدنی بخشی از فرآیند توسعه ی سیاسی و مهم ترین سازوکار برای شهروندسازی به شمار می آید که در جهت برقراری حاکمیت و وحدت ملی، نقشی اساسی ایفا می کند. هدف پژوهش حاضر، بررسی چستی تربیت سیاسی، اهداف و در نهایت یافتن سازوکار و روش تربیت سیاسی مناسب در ایران است. مقاله ی پیش رو، درصدد پاسخ به این دو پرسش اصلی است: ۱. تربیت سیاسی چیست؟ و ۲. اهداف، سازوکارها و بایسته های روشی تربیت سیاسی در ایران چگونه است؟ پارادایم پژوهش حاضر کیفی است. بدین جهت برای پاسخ به سوال اول در چارچوب رویکردی پدیدارشناسانه با بررسی دیدگاه های مختلف، مفهومی کلی از تربیت سیاسی ارائه گردیده و سپس در پاسخ به پرسش دوم، از روش تحلیل منطقی فرارونده یا تحلیل استعلایی (transcendental) استفاده شده است. یافته های پژوهش، بیانگر این است که تربیت سیاسی پروسه ای است که از طریق آن مشروعیت حاکمیت، قانون مداری، گفتنمان، بهبود زندگی و شکوفایی انسان تحقق می یابد. این امر مستلزم ایجاد دموکراسی، بستر گفتنمانی و حوزه ی عمومی است که با فراهم ساختن شرایط فردی (۱. آشنایی با روش استدلال یا منطق؛ ۲. آشنایی با سواد حقوقی یا قانون اساسی و حقوق شهروندی) و شرایط اجتماعی (۱. آزادی بیان و عقیده؛ ۲. مکانی برای تبادل نظر) در سایه ی تعلیم و تربیت، محقق می شود.

کلمات کلیدی:

تربیت سیاسی، حوزه ی عمومی، دموکراسی، اهداف و بایسته های روشی تربیت سیاسی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1267761>

